

ἀρκοκαλομάννα ἡ, Πόντ. (Κερασ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος, καλομάννα.
 Ἡ τρισημίμη, μήτηρ τῆς προσημίμης (πλάσμα κωμικόν). Πβ. ἀρκοπάππος, λυκοκαλομάννα.

ἀρκοκέφαλος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ κεφάλι.
 ἔχων ἀμβλὺν νοῦν, δυσμαθής. Τὸ οὐδ. Ἀρκοκέφαλος τοπ. Κέρκ.

ἀρκόκολον τό, Πόντ. (Νικόπ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ κόλος.
 τὸν δυσῶδες ἔχον καρπὸν ἐπιμήκη ὡς κολοκύνθι.

ἀρκοκόπανο τό, ἀρκοκόπαλον Πόντ. (Κοτύωρ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ κοπάνι, παρ' ὃ καὶ κοπάλην.

Συλίνη συσκευή τῶν μελισσῶνων λειτουργοῦσα διὰ ρέοντος ὕδατος, εἰς τὴν ὁποίαν κόπανος κατὰ κανονικὰ διαστήματα κτυπᾷ εἰς κοῖλον κορμὸν δένδρου ἢ τύμπανον καὶ παράγει ἰσχυρὸν κρότον, ὃ ὁποῖος πτοεῖ τὰς ἄρκτους καὶ δὲν τὰς ἀφήνει νὰ πλησιάζουν εἰς τὰς κυψέλας.

ἀρκολαῖνα ἡ, Πελοπ. (Βασσαρ. Οἶν. κ.ά.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

1) Ἀρκτος Πελοπ. (Οἶν.) Συνών. ἄρκος, ἀρκούδα 1, ἀρκουδία 1. 2) Δαιμόνιον, στοιχειό, ἐδρεῦον συνήθως εἰς τὰ φρέατα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῶν μητέρων ὡς φόβητρον τῶν παιδίων Πελοπ. (Βασσαρ. κ.ά.)

ἀρκολάχανο τό, ἀμάρτ. ἀρκουλάχανο Πόντ. (*Οφ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ λάχανο. Τὸ ἀρκουλάχανο κατὰ ψευδῇ σύνθεσιν ἐκ τῆς γενικ. ἀρκου.
 Εἶδος χόρτου ἔχοντος πολὺν μεγάλαν φύλλον.

ἀρκομουντάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀρκομουνδάρα Νάξ. (Φιλότης.) ἀρκουμουνδάρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκος καὶ τοῦ οὐσ. *μουντάρα, ὃ σχετιστέον πρὸς τὸ μουντάρω = ὀρμῶ, ἐπιτίθεμαι.

Ἡ ἐπὶ κεφαλῆς πήδησις καὶ ἀναστροφή τοῦ σώματος, κυβίστησις: Ἐγλίστησα κ' ἤπηρα μὲν ἀρκομουνδάρα Ἀπύρανθ. Πόσες ἀρκομουνδάρες ἔχω παρμένες τῇ νύχτῃ! Φιλότης. || Ποῦ νὰ σοῦ ῥθῇ τὸ γλυκὺ καὶ νὰ παίρῃς ἀρκομουνδάρες! (ἀρά. γλυκὺ = ἐπιληψία) Ἀπύρανθ. Συνών. τούμπα.

ἀρκοπάλλακον τό, ἀμάρτ. ἀρκοπάλλαγον Πόντ. (Κερασ.) ἀρκοπάλλαγο Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρκοπάλλαχον Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ παλλάκι, παρ' ὃ καὶ παλλάγιν καὶ παλλάχιν.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἄρκτου, μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ εὐτραφοῦς παιδίου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1.

***ἀρκοπαλλακόπουλλον** τό, ἀρκοπαλλαχόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρκοπάλλακον διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὸν νεογνὸν τῆς ἄρκτου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1.

ἀρκοπάππος ὁ, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) ἀρκόπαππος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ πάππος, δι' ὃ ἰδ. παπποῦς.

1) Ὁ πατήρ τοῦ προπάππου, τριπάππος ἐνθ' ἄν. Πβ. λυκοπάππος. 2) Πληθ., οἱ ἀρχαιότεροι τοῦ τριπάπου πρόγονοι Πόντ. (Κοτύωρ.)

ἀρκοπλακοπατῶ Πόντ. (Κερασ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος, πλάκα καὶ τοῦ ρ. πατῶ.
 Κινοῦμαι ὡς ἄρκτος βαδίζων ἐπὶ τῶν πελμάτων. Μόνον ἐν τῷ καθαρογλωσσ.: Ἡ κορώνα 'ς τὸ κλαδὶν ἀρκοπλακοπατεῖ καὶ πάγει.

ἀρκοπούλλι τό, ἀμάρτ. ἀρκοπούλλ' Πόντ. (*Οφ.) ἀρκοπούλλ' Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ πουλί.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἄρκτου, καθ' ὑποκορισμὸν δὲ καὶ ἐπὶ μικροῦ παιδίου ἐνθ' ἄν.: Νέ ἀρκοπούλλ', ντό θέλεις ἀδαχαντῶς; (ἔ ἀρκοπούλλι, τί θέλεις πρὸς τὰ ἐδῶ;) *Οφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1.

ἄρκος ὁ, Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Τρίτ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρκο Πόντ. (*Οφ.) Θηλ. ἀρκαινα Πόντ. (Κερασ.) ἀρκισσα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἄρκος, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄρκτος.

Ἡ κοινὴ ἄρκτος ἐνθ' ἄν. Τὰ θηλ. ἀρκαινα καὶ ἀρκισσα λέγονται μεταφ. ἐπὶ γυναικῶν, κυριολ. δὲ ἐπὶ τῆς θηλείας ἄρκτου λέγεται τὸ ἀρκοτσούνα, ὃ ἰδ.: Φρ. Νὰ τρώγουνε σε οἱ ἄρτῶ! (νὰ σὲ φάγουν οἱ ἄρκοι! Ἀρὰ πρὸς ἀγελάδα) *Οφ. Ἀρκος ὁμᾶζεις (ὁμοιάζεις πρὸς ἄρκον. Πρὸς ἄνθρωπον χονδροειδῆ, ἀδέξιον κτ.) Κερασ. Ντό ἄρκος εἶσαι! (τί ἄρκος ποῦ εἶσαι! Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ. Χαλδ. κ.ά. Ἀμον ἄρκος ἐν' (εἶναι σὰν ἄρκος. Ἐπὶ χονδροειδοῦς, ἀδέξιου, μωροῦ κτ.) Κρώμν. Ματζούκ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀρκον πουδάριν ἔδει (ἐπὶ ὑπερμέτρως εὐτραφοῦς ποδός) Κερασ. || Παροιμ. Ἀρκον μαλλὶν μετὰξ' 'κὶ γίνεται (ἐκ τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἀγαθὸν πρέπει νὰ προσδοκῶμεν) Ματζούκ. Τραπ. Ἀρκον 'ς σὰ ξύλα ἔστειλαν κ' ἐγρίζεψεν τὸ δάσος (τὸν ἄρκον ἔστειλαν εἰς τὰ ξύλα καὶ ἐξερρίζωσε τὸ δάσος. Ἐπὶ μωροῦ ὅστις λαβὼν ἐντολὴν νὰ φέρῃ τι παραλαμβάνει πᾶν τὸ προστυχόν) Ματζούκ. Τραπ. Τὸ καλὸν τ' ἀπὶδ' ἄρκον τρώει ἀτο (ἐπὶ ὠραίου πράγματος περιελθόντος εἰς τὴν κατοχὴν μωροῦ ἀνθρώπου, ἰδίως δὲ ἐπὶ ἡλιθίου ἢ δυσειδοῦς λαβόντος ὠραίαν σύζυγον) Τραπ. Χαλδ. 'Σ σ' ἄρκον τὸν κόλον ἀλειμμαν ἀλείφεις (ἐπὶ περιττῆς προσφορᾶς πράγματος εἰς τινα τοῦ ὁποίου οὗτος ἔχει ἀφθονίαν, ὡς ἡ εὐτραφὴς ἄρκτος δὲν ἔχει ἀνάγκην προσθέτου λίπους) Κερασ. Συνών. ἀρκολαῖνα 1, ἀρκούδα 1, ἀρκουδία 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σκίαθ.

ἀρκὸς ὁ, (Δελτ. Ὑπουργ. Ἐθν. Οἰκονομ. 1,3,27).

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄρκυς.

Εἶδος δικτύου διὰ τοῦ ὁποίου ἀλιεύονται συνήθως αἱ παλαμίδες καὶ τὰ λεγόμενα μαγιάτικα.

ἀρκοτσούβαλος ἐπίθ. Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ τσουβάλι.

1) Χονδρός, εὐτραφής. 2) Μωρός, χονδροκέφαλος. Πβ. ἀρζούβαλος.

ἀρκοτσούνα ἡ, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ τσουνα (θήλεια κύων).

Ἡ θήλεια ἄρκτος ἐνθ' ἄν.: Ἀρκοτσούνα μὲ τὸ παλλάχ'ν ἀτ'ς εἶδε μας κ' ἔφρυν (ἀρκοτσούνα ἀντὶ ἡ ἀρκοτσούνα, παλλάχ'ν ἀτ'ς = νεογνὸν τῆς) Χαλδ.

ἀρκούδα ἡ, κοιν. καὶ Καπ. ἀρκούδα Καπ. (Φερτ.) αἰκούδα Σαμοθρ. ἀρκούα Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρκούδα. Πβ. Μαχαιρ. 1, 574 (ἐκδ. R Dawkins) «καὶ πολομοῦν ὡς πολομᾷ ἡ ἀρκούδα».

1) Ἡ κοινὴ ἄρκτος κοιν. καὶ Καπ. (Φερτ. κ.ά.): Φρ. Ντύνεται - χορεύει σὰν ἀρκούδα (χονδροειδῶς, ἀκόμψως).

